MARY ROSENBLUM - MULȚUMESC, DOCTORE

Traducere din limba engleză

ANA-VERONICA MIRCEA

Numărându-se printre cei mai populari şi prolifici noi scriitori ai anilor nouăzeci, MARY ROSENBLUM a debutat în *Asimov's Science Fiction,* în anul 1990, înscriindu-se între timp printre principalii susținători şi colaboratori ai revistei, unde i-au apărut mai multe povestiri. Textele sale au mai fost publicate în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Science Fiction Age, Pulphouse, New Legends,* precum şi în altele.

Rosenblum a scris unele dintre cele mai pline de culoare, antre-nante şi emoționante povestiri ale anilor nouăzeci, câştigându-şi un număr mare de cititori fideli. Seriile povestirilor ei din „Drylands" s-au dovedit a fi unele dintre cele mai populare apărute în *Asimov's,* dar a publicat şi alte texte memorabile, cum ar fi *The Stone Garden, Synthesis, Flight, California Dreamer, Casting at Pegasus, Entrada, Rat, The Centaur Garden, Skin Deep, Songs the Sirens Sing* şi multe, multe altele. Nuvela *GasFish* a câştigat premiul cititorilor *TQyistQÎAsimov* în 1996 şi, în acelaşi an, a făcut parte dintre finalistele cursei pentru Premiul Nebula. Primul ei roman, *TheDrylands,* aapărut în 1993, bucurându-se, pe scară largă, de ovațiile criticilor şi câştigând pres-tigiosul Premiu Compton Crook pentru cel mai bun roman de debut al anului; a fost urmat, în scurt timp, de al doilea roman, *Chimera,* şi de al treilea, *The Stone Garden.* Primul ei volum de povestiri, *Syntesis and Other Stories,* a fost aclamat de marea majoritate a critici-lor, fiind considerat una dintre cele mai reuşite culegeri din 1996. Printre cele mai recente cărți ale sale se numără o trilogie polițistă apărută sub pseudonimul Mary Freeman, şi romanele *Water Rites*

(2006), *Horizons* (2007). Absolventă a Clarion West, Mary Rosen-blum locuieşte în Portland, Oregon. Are un web site la: www.theflvingpartv.com/maryrosenblum/index.html.

În emoționanta povestire care urmează, autoarea ne demonstrează că, deşi frumusețea există la nivelul pielii, odată ce ai pătruns sub suprafață este posibil să descoperi *multe* aspecte peste care nu te-ai fi aşteptat să dai...

Când echipa de la Ştiri a intrat pe uşa restaurantului, nu mi-am închipuit o singură clipă că mă căuta pe mine. Nici măcar nu mi-am ridicat privirea din chiuvetă. Adică de ce s-o fi facut? Mica încăpere înghesuită de alături, cu cele cincisprezece mese ale sale, era, în zilele acelea, subiectul unor noi articole fierbinți din *Times,* pentru că acolo se afla întotdeauna cineva care avea un nume. Nu ştiu dacă asta se datora prețului pipărat al preparatelor ex-clusiv naturale din meniu sau numărului atât de restrâns de mese. Oricum, era o noapte proastă. Ori de câte ori trebuia să se-ntoarcă la postul meu de lucru, noua chelnăriță făcea eforturi disperate ca să nu-mi privească fața. Iar Presidio şi ceilalți o tot trimiteau încoace. Eraun soi de inițiere. Eu n-am înțeles niciodată gluma. Nu se putea spune că nu ştiam deja cum reacționa orice femeie care dădea cu ochii de mine.

Aşa că sunt afundat până la coate în apa de culoarea şofra-nului în care spăl vasele şi în castroanele cu paella, când mica bucătărie strâmtă, care abia dacă atinge dimensiunile legale, se umple dintr-odată de mai multă lumină, mai mult zgomot şi mai multe trupuri. Şi eu mă răsucesc, cu clăbucul galben şi unsuros picurând de pe mâini, şi acolo e o femeie cu un microfon şi doi tipi drept camere mobile, echipați cu ochelari cu

aparat de filmat luând cadre în timp real de tipul „vedere umană". Iar femeia îndreaptă microfonul spre mine şi trăncăneşte cu vocea sonoră şi clară a unui cap-de-la-Ştiri. Ceva despre tehnologie şi despre doctorul cutărescu, şi cum mă simt eu?

Mă simt ca un rahat. N-am nici o oglindă, nici măcar pentru bărbierit. N-am nevoie. De fiecare dată când vreau să-mi văd chipul, nu trebuie decât să mă uit la altcineva. Reflexia e foarte fidelă, văd clar rezultatele operației de minimă re-constituire pe care mi-a făcut Departamentul de Sănătate Națională. N-arată deloc bine. Fiti fericiti că nu dăm nicio-

dată nas în nas într-o noapte întunecoasă. Şi m-am obişnuit cu asta; vreau să spun că nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arătam înainte de

incendiu, dar... ei bine, cred că totuşi mă sâcâie. Şi mă uit la ochelarii cu cameră video gândindu-mă că n-o să reuşesc să mă menţin în fluxul ştirilor nici măcar douăzeci şi patru de ore.

– Deci, Eric, spune-ne ce simţi la gândul că vei avea din nou o faţă normală? Eşti emotionat? Doctorul Olson-Bernard

9 3 9

ţi-a dat de înţeles de cât timp o să fie nevoie?

Olson-Bernard. Cuvintele capului-de-la-Ştiri mă scot în sfârşit din ceaţă. E tipul de la Spitalul Universitar. Am completat for-mulare standard pentru un nou soi de grefa de piele artificială -o chestie experimentală, obţinută prin clonare, sau cam aşa ceva. Iar acolo mai erau încă treizeci de oameni, doi arătând tot atât de rău ca mine, şi cred că, pur şi simplu, mi-am scos asta din minte. Am mai solicitat aşa ceva şi înainte, dar mi se spune întotdeauna că vătămarea e prea profundă şi că reconstituirea e, pur şi simplu, imposibilă. Dar nu renunţ.

– Doctorul..., spun, ştiind că vorbesc de parcă faţa care a fost fiartă n-ar fi a mea.

Capul-de-la-Ştiri se întoarce spre ochii camerelor cu zâm-betul strălucitor perfect, de tip european, şi începe să-şi scuipe discursul despre doctor şi despre sărmanul şi nenorocitul de mine, şi despre cum o să-mi redea doctorul viaţa, şi tot restul. Rinco, Hairy, Spider şi toţi tipii ăştia care mă au în faţa ochi-lor în fiecare noapte se holbează acum la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut în viaţa lor, aşa cum o fac şi bucătarii, chiar şi Do-mino, cel care mi-a pus odată mâna pe faţă, şi chelneriţa, ba până şi doi clienţi care privesc peste umăr din sala de mese.

– Deci, cum te simti?

Capul-de-la-Ştiri îşi repede microfonul înspre mine de parcă ar fi bastonul unui poliţist.

– Mă simt... n-aş şti să spun cum. Ea e dezamăgită.

*

Antonio îmi spune, în sfârşit, oarecum ezitant, să mă duc acasă, ca să poată reîncepe să servească cina. Ceea ce e OK din punctul meu de vedere, pentru că, după ce a suportat atâtea priviri, faţa mea pare tot atât de dură

ca şi cum ar fi de plastic. Îi spun lui Presidio, cu glas răsunător, că mă duc să urinez şi sar în liftul de serviciu, de unde ajung la intra-rea din spate şi ies apoi pe alee, pentru cazul în care repor-terii îşi mai pierd încă vremea prin împrejurimi. Plouă şi luminile sângerează în noroi, roşii, verzi şi galbene, şi toată lumea are umbrele sau pălării trase pe ochi, şi taxiurile şi bicicletelericşă sunt pretutindeni, şi ploaia rece, cu miros de New York, îmi înmoaie fața în timp ce mă îndrept spre metrou. Paznicul plictisit din spatele scanerelor nici măcar

nu-mi aruncă o a doua privire când ajung pe peron, iar va-gonul e aproape gol, măcar de data asta.

În apartamentul meu de la unul dintre etajele de sus ale unui bloc fără lift, pe online pâlpâie ecranul „corespondență urgentă" - o furtună izbeşte coasta hawaiiană, totul e numai valuri cenuşii, spumă şi palmieri smulşi din rădăcini. Fac pariu că e daturk şi, aşa cum era de aşteptat, când mă aşez în fața monitorului şi îl ating, cuvintele ei încep să se deruleze cu repeziciune.

eşti în toate emisiunile de ştiri drăguțule cred că e o săptămână fără evenimente şi pe ecran înfloresc artificii miniaturale, ceea ce înseamnă că daturk râde. Pe urmă rostogoleşte spre mine un-dele compacte ale unui torent şi, înainte să apuc să albesc ecra-nul, mă văd, sprijinit de chiuvetă, părând tot atât de încolțit ca un câine vagabond. Nu mi-am mai privit fața de multă vreme şi luminile camerei sau unghiul sub care i-a captat imaginea o fac să pară măi mare decât în realitate, plată şi de un alb lucios şi cleios, precum ceara topită de lumânări, cu cioturi în loc de urechi, fără păr, cu găuri acolo unde ar trebui să fie nasul şi contorsionată de o grimasă. Simt fiecare îmbucătură din curry-ul cu pui cu care şi-a hrănit Antonio angajații în seara asta.

credea doctorul ăla clasantâi o sățifacă mutra ca nouă

Urmează o pauză şi ecranul îmi arată un vârtej nori cenuşii deasupra unui lac neclintit ca o oglindă, ceea ce înseamnă că daturk meditează.

tipu e pe bune nai ce pierde

Şi daturk dispare, lăsând în urmă o învălmăşeală de flori roz care plutesc traversând ecranul întunecat şi depunându-se în partea de jos, ca un strat de zăpadă. Nu ştiu ce dracu înseamnă asta şi golesc ecranul,

enervat mai degrabă fiindcă simt nevoia

să mă enervez decât fiindcă aş fi cu adevărat furios pe daturk, care e o prezență semnificativă pe web şi un broker de in-formații. Şi îmi închipui că nu unul cu adevărat autorizat. Dar ecranul de corespondență urgentă reapare, aşa că presupun că n-a fost nicidecum daturk, şi chiar n-a fost. E o scrisoare oficială de la spitalul unde am dat interviul şi trebuie să fac o sca-nare a retinei înainte de a o putea citi.

În rahatul ăla de stil îngrijit, gen acoperă-ți fundul, greu de citit, pe care îl folosesc oficialitățile, scrisoarea mă anunță că am fost selectat să particip... şi tot restul. Cuprinde o parolă pentru un drum gratuit cu taxiul şi sunt îndrumat să descarc o cheie. Introduc un mini CD şi cheia e salvată. Nouă a.m., aşa spune scrisoarea. Fă-ți apariția în holul spitalului.

E adevărat.

Mi-e... frică.

Şi asta e o prostie, pentru că - ce naiba am de pierdut? Urmează încă un set de pagini şi se aşteaptă să fac câte o sca-nare de retină după ce o citesc pe fiecare dintre ele. Sunt înțesate de cuvinte, de numere şi de paragrafe pe care le-am mai văzut şi înainte şi care înseamnă „nu poți să mă dai în judecată" şi, fără să citesc nici un cuvințel, fac scanarea reti-nei după fiecare, trimițând după aceea pagina înapoi. Pe urmă ating două legături către daturk, dar ea nu răspunde, aşa că poate şi-a dat seama că m-am enervat sau poate că are treabă. E devreme, dar n-am chef să descarc vreo carte, prefer să ape-lez la nişte melodii de pe site-urile marginale şi ascult pe ci-neva care mixează muzica de cobză cu cea de clarinet şi, în aceeaşi măsură, cu o porțiune cu ritmuri fierbinți şi savoare latină. Nu e nemaipomenit, dar e mai bine decât să tot evit fluxul de ştiri de pe web.

Parola îmi permite să iau unul dintre noile şi lucioasele taxiuri automate, aşa că nu sunt nevoit să suport privirile aruncate prin oglinda retrovizoare de un conducător de ricşă, iar la intrarea în spital pun CD-ul în locaş şi scanarea retinei îmi permite să trec dincolo de zăvoarele de siguranță. Imediat ce uşa interioară se închide în urma mea, pe podeaua de un negru mat se aprinde, la picioarele mele, o săgeată galbenă. Mergi pe cărarea de cărămizi galbene, OK, intru-n joc. Mă poartă de-a lungul unui hol

larg, pe lângă alți zombi ce îşi târşesc picioarele cu ochii la propriile lor săgeți, purpurii, verzi sau albastre. În cele din urmă, a mea se repede sub o uşă mare, dintr-un soi de material care aduce cu lemnul, dar care nu pare să fie de lemn când îmi lipesc palma de el.

Ciudat. Asta e unul dintre puținele lucruri pe care mi le reamintesc de dinainte de... stând cu bătrânul ăsta, în timp ce el sculptează bucata asta de lemn. Şi el mi-o întinde, iar eu o simt de parcă ar fi de mătase, caldă şi, cumva... vie. Presu-pun că avea o mulțime de rotunjimi, dar tot ce-mi amintesc e zâmbetul lui, părul ca nişte smocuri de bumbac alb şi senzația aceea de atingere a unui obiect ca de lemn, de parcă aş fi simțit sub palmă coasta unui animal. Sau poate a unei femei. N-aş şti s-o spun.

– Domnule Halsey.

E asistenta care zumzăie printre zâmbete şi e de nota zece fiindcă în zâmbet nu i se simte aproape nici o ezitare. Sau poate că vede o multime de indivizi ca mine.

– Ai primit scrisoarea noastră. Doctorul e cu un pacient, vrei să iei loc?

Doctorii sunt întotdeauna cu un pacient când îți faci apariția, dar vocea ei e prietenoasă, iar uşoara dorință de a da înapoi pe care o simțeam când am intrat a dispărut şi simt că acum chiar îmi zâmbeşte. Aşa că i-l întorc... pot schița ceva care să semene cu un soi de zâmbet... şi iau unul dintre ecranele de mână aşezate pe un raft, lângă scaunele confortabile. Îmi oferă un vraf de reviste, câteva povestiri de autori cu faimă, ba chiar şi două thrillere alerte, cu grafică din belşug. Nu e selecția obiş-nuită a Departamentului Național de Sănătate. Le ating pe rând, răsfoind, dar am citit povestirile faimoşilor, iar thrillerele nu mă încântă. II deconectez cu o atingere, iar uşa se deschide aproape în acelaşi moment şi apare doctorul. Nu e cel care m-a intervievat. Tipul ăsta e înalt, aşa că trebuie să mă uit în sus după ce mă ridic în picioare. Arată mai bine decât majorita-tea indivizilor corciți cu europenii, păr castaniu, față prelungă, nasul nu-i fornăie. Remarc întotdeauna chipurile. Ciudat. Şi nu tresare. Zâmbeşte. Şi se uită la mine. Chiar *se uită.* Oame-nii nu fac asta. Privirile lor alunecă pe fața mea ca patinele pe gheață. Între timp îmi scutură mâna şi, înainte de a reuşi să-mi recuplez acea parte a creierului care gândeşte, suntem în ca-

binetul lui mochetat în întregime, cu pereții acoperiți cu tapet stratificat, unde se află un birou din lemn veritabil, cam tot atât de mare cât patul meu. Vreau să-mi plimb mâinile pe de-asupra lui, dar n-o fac.

– Ai primit scrisoarea mea. Zâmbetul lui e o idee mai larg. Citeşti repede.

Ridic din umeri.

– Ar putea fi mai rău decât atât?

E rândul lui să ridice din umeri. Scrisoarea mea. Fără acel „a noastră", specific doctorilor. Primeşte bile albe pentru asta.

– Vrei să încerci procedeul? înțelegi că e experimental şi, cu toate că am refacut mai multe vătămări localizate, cu celu-lele distruse pe o adâncime similară, de fapt n-am mai...

Are o scurtă ezitare.

– N-ați mai reparat pe cineva ca mine, sugerez, îndatoritor. Agresiv. OK, recunosc.

– Da.

Şi ochii lui mă fixează, cu un aer serios, nicidecum ofensat de înțepătura mea meschină. Mă simt, dintr-odată... mărunt.

– Îmi cer scuze.

Privesc în jos. Ceea ce nu-mi mai stă în obicei.

– Indiferent ce-ați vrea să faceti, faceti-o.

9 9 7 9

Şi îmi e... da, îmi e frică. Detest senzația asta. Tresar când doctorul îmi pune mâna pe umăr şi vreau să-l plesnesc, dându-i-o la o parte.

Când s-a întâmplat ultima oară să facă cineva asta? Să pună mâna pe mine fără nici un motiv? Ei bine, Domino a făcut-o, dar n-a fost fără motiv şi Domino nu e mofturos.

– Ingăduie-mi să-ți arăt ceva.

Dă din cap, indicând suprafața biroului. Acolo e fixat un holoproiector şi deasupra acestuia se materializează o pată strălucitoare care devine treptat tot mai compactă, luând forma unui cap uman. E un puşti cu un zâmbet strălucitor, precum cel pe care îl vezi pe fața copiilor când mămica sau tăticul îndreaptă spre ei aparatul de fotografiat. Are o claie de păr cas-

taniu, ochi albaştri şi o față într-adevăr drăgălaşă, iar eu îl pri-vesc şi o gheară se închide în jurul măruntaielor mele şi strânge, şi simt dintr-odată că nu mai pot să respir.

Pentru că figura e *a mea.* O ştiu, şi habar n-am de ce o ştiu, dar o ştiu.

Băiatul e... drăguț. Undeva, departe, simt degetele doctoru-lui strângându-mi umărul, îl aud spunându-mi să stau jos, ceva îmi izbeşte îndoiturile picioarelor şi se pare că mă las cumva să cad pe un scaun, dar nu-mi pot lua ochii de la fața puştiului.

– Serviciile pentru Copii aveau o fotografie în dosar. Ani folosit un program de modelare ca să-mbătrânesc chipul din original până la vârsta actuală.

Doctorul mă strânge din nou de umăr şi fața copilului începe să se modifice, iar eu vreau să-i strig să înceteze, dar nimic nu ajută, aşa că stau acolo, încremenit, şi îl privesc ma-turizându-se. Fața se lungeşte, trăsăturile devin mai ferme şi claia de păr capătă forma unei tunsori scurte, moderne, iar pro-gramul adaugă chiar şi un bob de diamant pe lobul unei urechi. Şi ochii se schimbă. Oh, continuă să fie de un albastru aproape cenuşiu, dar expresia li se modifică, zâmbetul fericit al copilu-lui se transformă într-o privire care pare... tristă. Şi mă întreb dacă programatorul a vrut într-adevăr să facă asta, sau dacă eu văd ceea ce, de fapt, nu e acolo. Dar totul nu e decât prelingerea unui gând, pentru că sunt... amorțit, în cea mai mare parte.

– Aşa ar trebui să arăt?

– O să iasă bine. Vocea lui e joasă, blândă, şi continuă să țină mâna pe umărul meu. Nu-ți pot arăta nici o dovadă, pentru că eşti primul caz în care vătămarea e atât de extinsă, dar ştiu că e aşa. Dacă n-aş fi fost sigur, nu te-aş fi invitat niciodată aici.

Vorbeşte serios. Oh, Doamne, o simt în vocea lui, iar chi-pul din fața mea e atât de al naibii de frumos... O să încep să tremur, sau să plâng, sau o să explodez, pur şi simplu, şi e ca şi cum el ar şti, pentru că îmi strânge pentru o ultimă oară umărul şi se retrage cu un pas înapoi.

– O săte internezi mâine, îmi spune. Am luat deja legătura cu patronul tău, care îți dă concediu şi îți garantează slujba la întoarcere.

– Cum...

Înghit în sec şi fac încă o încercare.

– Cum o să reuşiți... să adăugați toate astea?

Toată partea feței care nu există... urechile, nasul, buzele, sprâncenele pe care le văd în hologramă.

– Folosim celule de cultură clonate şi modificate, spune el. Ştim cum ar trebui să arăți pornind de la modelul obținut pe computer şi o să construim un eşafodaj, strat cu strat. E vorba despre o structură tridimensională din straturi cu grosimea de ordinul micronilor, alcătuite dintr-un amestec complex de po-liesteri biodegrababili, îmbibați cu enzimele şi hormonii care declanşează dezvoltarea celulelor. Eşafodajul se dizolvă şi ce-lulele cresc. Facem deja aşa ceva, într-un vas Petrie imens, unde obținem staturi de piele pentru grefe... ştii asta. Dar pe un eşafodaj tridimensional, plasat în zona respectivă, celulele se diferențiază pentru a forma tipul corespunzător de țesut, ceea ce se întâmplă în locul dinainte stabilit. Fără nici o operație chirurgicală. Fără nici un implant. Fața ta o să... crească la loc, pur şi simplu.

Îi simt pasiunea din voce şi asta ajută. Sparge o parte din amorțeala care mă înconjoară ca un înveliş de gheață. *Crede* în adevărul spuselor sale. De parcă ar fi Dumnezeu, iar el aproape l-ar fi atins.

Se întoarce, mă priveşte şi, dintr-odată, nu-mi mai zăresc în ochii lui chipul real. II desluşesc pe cel din hologramă. Iar convingerea lui e tot atât de fierbinte ca soarele verii.

– Ne vedem mâine, mi se adresează. Şi-o sătrecem latreabă.

Plec. Repede. Ies afară, pe trotuarul de beton, şi o iau la stânga. Încep să merg. Merg, şi în jur e betonul, sunt clădirile şi oamenii, iar eu nu văd nimic din toate astea. Dacă cineva mi-a privit chipul, n-am băgat de seamă. Dar, după o vreme, oraşul arată din nou mult mai firesc, nou şi vechi, extravagant şi de două parale, şi toate astea se suprapun, iar o femeie cu părul frumos e luată prin surprindere şi reacționează cu întâr-ziere, aproape căzând de pe trotuar. Îmi dau seama unde mă aflu, iau metroul şi mă întorc în blocul meu fără lift. Cred c-o să descarc o carte, una nouă, a unuia dintre acei scriitori arabi pătimaşi, înțelegeți, unul dintre tipii ăia care a copilărit

într-o țară aflată într-un război perpetuu, şi care ştie lucruri pe care sper că nu voi fi niciodată nevoit să le aflu pe pielea mea, şi care nu e popular fiindcă detestă pe aproape oricine care nu e arab, dar uneori, înțelegeți, toată acea mânie şi toată acea ură mă fac să fiu gelos. Ei au pe cine să urască.

Eu n-am decât un rest al acestui de-ce-a-trebuit-să-se-ntâmple, mama şi fiul, rezervorul de benzină ia foc... Mâna lui Dum-nezeu? Poate, dacă aş crede într-un Dumnezeu, l-aş putea urî. Pe el sau pe ea. De ce am astfel de *gânduri* în seara asta?

Pentru că mi-e frică. Şi nu ştiu de ce. Pentru că ceea ce i-am spus doctorului e adevărat, ce am eu de pierdut? Dar mă simt ca şi cum aş sta pe o stâncă şi, odată ce am sărit, nu mă mai pot întoarce niciodată sus. Nu mă mai pot întoarce niciodată aici. Până la urmă, nu mai descarc cartea. E Noaptea Consolării. Mi-o reaminteşte notița care a apărut pe ecran. Trebuie să fac asta în fiecare săptămână, ca să-mi pot suporta Infirmitatea. Îmi demonstrează că mă străduiesc să trăiesc cu fața mea. Că n-am de gând să împuşc turişti în Times Square. Trebuie să mă duc. Aşa că plec.

E aproape le fel de bine ca şi cum ai lua droguri. Stăm în cerc, pe scaune ieftine de plastic, şi diverse persoane se ridică, vorbind despre săptămâna urâtă de care au avut parte, despre mojicii la bufetul expres, rude prin alianță prost-crescute, iubita care nu te mai iubeşte, şi scoatem cu toții sunete consolatoare. Există un nucleu care se implică într-adevăr, lăsându-se pradă emoțiilor şi bâțâindu-se de parcă l-ar venera pe acest zeu al sluțeniei, şi pariez că ar putea lua un Oscar. Noi, ceilalți... ne mulțumim să fim acolo. Dar există o puştoaică, una care-mi place cu adevărat. Pisicuța. Aşa îşi spune ea. Are paisprezece ani, a fost prinsă într-o înfruntare cu bombe incendiare între bande, nu arată atât de rău ca mine, dar, ei, e fată, trebuie să se simtă şi mai cumplit. Îşi aduce aminte cum e să fii frumoasă.

Eu nu-mi amintesc. Nu mi-am amintit. Până astăzi.

Ne salutăm. Ochii ei sunt ca levănțica, spune întotdeauna că-şi face griji pentru mine şi uneori cred că vorbeşte serios.

Pe urmă mă duc acasă şi verific dacă daturk e prin preajmă. Nu e, dar există un ecran plin cu petale de trandafiri presărate peste plante cu spini,

călcate în picioare. Nu ştiu ce-nseamnă asta. Intrebați-o pe ea.

Ajung la spital şi cheia mea încă mai flincționează. De data asta, săgeata e portocalie şi mă conduce la ghişeul de unde se grăbeşte să mă preia un individ neîndemânatic, cu o figură tipic nord africană, care mă lasă într-o sală de aşteptare cu un sin-gur scaun şi cu o canapea. După vreo zece minute, intră un

tip în echipament albastru, nu se uită la mine, dar zâmbeşte atât de larg încât mă tem pentru muşchii gurii lui în timp ce mă călăuzeşte în grabă printr-un labirint de coridoare, trecând dincolo de uşi care se deschid amenințătoare, dând în ecluze pe al căror tavan strălucesc, în culoarea pastelată a lavandei, lămpi cu radiații ultra-UV, distrugătoare de microbi. Mă lasă într-o cămăruță cu pereți de plastic, îmi întinde obişnuitul halat de unică folosință încheiat în spate şi îmi spune să mă dezbrac. Apoi îşi face apariția o femeie, o infirmieră - nici ea nu se uită la mine, dar măcar nu zâmbeşte. Îmi plezneşte partea interioară a brațului cu jețul unui pulverizator de spray şi îmi spune că nu durează mult. E un sedativ puternic. Încep să mă pleoştesc la vreo treizeci de secunde de la plecarea ei. Urmează o targa cu rotile, nişte puştani în verde care, la rândul lor, nu mă pri-vesc şi, cu cinci minute înainte ca ei să mă împingă, plăcile de pe tavan se zbenguie în câmpul meu vizual. Nu cred c-o să fiu acolo când mă vor conecta la aparatura de anesteziere. Vreau să fiu acolo.

*

Văd alb în fața ochilor, cineva suspină, îmi simt buzele şterse cu ceva aspru, care zgârie şi îmi simt saliva, apoi înțeleg -oarecum - că suspinele sunt ale mele, numai că n-am acces la acel *eu* care le-ar putea face să înceteze.

Mă trezesc încet, agățându-mă de visul într-adevăr frumos, de câmpul înflorit pe care mă plimb şi, pur şi simplu... mă simt

bine. E un vis lung. Prea lung, îmi spune un gând neclar. Vor-beam cu daturk, dar nu-mi aduc aminte ce-mi spunea ea. Îi plac florile. Trebuie să plec în curând la muncă. Sper că n-am întârziat... Încerc să-mi scarpin nasul şi brațul nu mă ascultă.

Mă trezesc cu adevărat, cu adrenalina pulsându-mi în vene fiindcă nu

mă pot mişca, tot ce pot vedea e lumină albă şi *unde dracu mă qflu?* Aud paşi grăbiți, lumina albă e un tavan şi îmi aduc aminte unde sunt.

Spital. Imobilizat de pat. Tuburi. Fațami-e bandajată. E atât de al naibii de familiar.

Asistenta sau infirmiera sau cine-o fi îndrugă ceva, adre-sându-mi-se, dar n-o ascult. Mă mulțumesc să aştept. N-am nimic altceva de facut.

Încă mai alunec între vis şi trezie când intră doctorul, dar e prea curând şi el îi spune ceva tăios asistentei din cadrul uşii, apoi se apleacă asupra mea, astfel încât să-i pot vedea fața, iar gheara aia îmi strânge din nou stomacul, pentru că zâmbeşte şi ochii îi strălucesc.

A mers.

– Evoluția e perfectă.

Face un pas într-o parte în timp ce două asistente în combi-nezoane verzi, cu măşti şi mănuşi, se foiesc încoace şi încolo, de-conectând perfuzii şi un cateter, făcând una şi alta, lucruri pe care trebuie să le facă. În cele din urmă, una întinde mâna spre fața mea şi strâng din dinți, fiindcă încă mai țin minte durerea pe care am simțit-o cu mult timp în urmă, când îmi schimbau pansamentele, durerea pe care nici un medicament nu o putea opri.

Dar nu e nici o durere, nu tocmai, e doar un uşor discon-fort, ca o înțepătură, şi pe fața mea nu mai sunt bandaje, ci mai degrabă un soi de tifon, de forma unui chip. Pe piele simt răceala de gheață a aerului şi atingerea e cu adevărat delicată. Cred că pot simți moleculele de aer lovindu-se de ea.

– Pot să văd?

Cuvintele sună ca un orăcăit şi îmi simt gâtlejul ca o carne vie, aşa că probabil mi-au introdus pe-acolo vreun tub. Doctorul ezită.

– Nu e gata, spune el, tărăgănat. Trebuie să înțelegi că pro-cesul de creştere a mai multor straturi de țesut nu se încheie în câteva ore. Asta nu e decât o pauză care trebuie să permită stabilizarea noului strat de celule şi să-ți ofere timpul necesar pentru redobândirea unei părți a tonusului muscular, înainte

A

de etapa finală. Ai un strat epidermic, dar e provizoriu. Încă mai avem un drum de parcurs.

Una dintre asistente îmi ține un pai între buze şi sug din reflex, iar gustul de suc îmbuteliat de mere de pe limbă îmi trezeşte toate amintirile despre prima spitalizare, dar e dulce şi îmi alină gâtul jupuit.

– Vreau să văd, spun, după ce termin, şi mă ridic în capul oaselor.

Adică încerc să o fac.

Încăperea se răsuceşte în jurul meu şi stomacul mi se saltă în gât, iar următorul lucru pe care îl conştientizez sunt mâinile care mă reîntind în pat şi sunt umed şi rece, mi-e frig şi tremur.

– Ia-o uşurel, zice doctorul, încruntându-se la grupul de mo-nitoare de lângă pat.

Cel puțin, nimic nu țiuie. Am învățat, cu mult timp în urmă, că ăsta e un semn bun.

– Trebuie să te reobişnuieşti să te mişti. Nu uita, ai fost adormit vreme de zece zile.

– Zece zile?

– Scria în documentul pe care ți l-am trimis. Mă priveşte ridicând dintr-o sprânceană, mulțumit de orice i-or fi spunând monitoarele. Cel pe care l-ai citit şi l-ai marcat cu amprenta retinei? Prima etapă e cea mai lungă. În cea de-a doua se va încheia regenerarea, după care nu mai sunt necesare decât vreo câteva modificări estetice.

Mă întreb ce altceva n-am mai citit. Nu e de mirare că visul a părut să dureze atât de mult. Îmi adun puterile ca să-mi repet rugămintea, dar el îmi pune în fața ochilor o oglindă, un obiect ieftin, de import, cu ramă de plastic şi mâner, din cele pe care le puteți găsi în magazinele cu articole de un dolar din vecinătate, iar eu mă uit.

Ştiu că nu e gata, dar dezamăgirea mă înjunghie direct în măruntaie. Însă mă privesc. E mult mai bine. Acum am urechi, sau ceva care seamănă cu ele. Fata mea seamănă... ei bine, seamănă oricum cu o față. Nu e foarte frumoasă, dar n-o să țipați şi n-o să leşinați dacă dau peste voi pe o alee întunecoasă. Nu există nici un fir de păr şi pielea e cu adevărat roz, de parcă aş fi fost ars de soare, sau ceva de genul asta. Las aerul să-mi iasă din piept

într-un oftat prelung, încercând să-mi expir, odată cu el, întreaga dezamăgire, fiindcă, dacă doctorul renunță acum, o să am oricum un chip mult mai acceptabil.

Nu vreau să renunte.

– Intenționez să te las să te refaci o săptămână. Doctorul mă priveşte dus pe gânduri. Ar trebui să te poți externa mâine di-mineață. Ezită şi se încruntă puțin. Ai pe cineva care să stea cu tine? Cineva care să-ți poarte de grijă până îți recapeți puterile?

Clatin din cap şi aş putea jura că el se relaxează uşor.

– Îți spun eu cum facem. Zâmbeşte. De ce n-ai fi oaspetele meu? Am loc destul în apartament. În felul ăsta o să-mi pot supraveghea nemijlocit creația. Iar clădirea e un loc sigur, putem împiedica reporterii să te deranjeze.

Dau să remz şi reacția e atât de involuntară, încât mă opresc şi îmi înghit cuvintele. De ce sunt aşa grăbit? II studiez o clipă, dar nu reuşesc să descopăr nimic. Nu e ca Domino. Sunt foarte sigur. Poate e din cauză că... nimeni *mxface* asta. O simplă ofertă. Necondiționată. El aşteaptă şi îmi dau seama că începe să fie oarecum nerăbdător, poate ofensat fiindcă nu mă reped să accept. Ce naiba?

– Imi... cer scuze. Nu trebuie să mă prefac derutat, pentru că sunt. E, într-adevăr... un gest foarte frumos. Bâjbâi în căutarea cuvintelor pe care ar trebui să le rostesc, dar, ei, n-am mai fost niciodată într-o asemenea situație. Mulțumesc, spun, în cele din urmă, simtindu-mă ca un idiot.

Dar el zâmbeşte, cu o privire fericită.

– Atunci e perfect. Te odihneşti, şi vin să te iau când sunt gata de plecare. N-ar trebui să rămân până foarte târziu.

Acum se uită la asistentă şi văd cum orice urmă de căldură îi dispare de pe chip. Îi dă câteva instrucțiuni şi ghicesc că se aşteaptă din partea mea să pot face mai târziu o plimbare, dar nu prea lungă, apoi mai aud şi numele unor proceduri medicale.

El pleacă şi ea îl urmează, dar se întoarce în scurt timp şi îmi aduce o cană plină cu pastile şi o tavă cu mâncare, cu tâmpeniile specifice spitalelor: un desert de la Jell-O care pare din plastic verde, o porție de supă sintetică

de pui, nişte cremă din ouă cu lapte. Nu s-a schimbat nimic de când am fost aici prima oară, iar asta s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă, când eu nu

aveam decât patru. Prima înghiţitură de cremă îmi reaminteşte totul şi pun lingura la loc pe tavă, lăsându-mă pe spate, cu speranța că una dintre pilulele alea o să mă facă să dorm. Fără vise. Ceea ce nu se întâmplă. Aşa că trag ecranul de lângă pat deasupra mea, intru online şi imediat ce o fac văd un ecran plin cu flori strălucitoare, de parcă cineva ar fi aruncat pe podea vreo şase buchete cumpărate de la o florărie din centru. Cu-vintele sunt scrise de mână, pieziş, cu litere roşii, strălucitoare: *cum te simți - e minunatpână acum.* E scrisul online al lui da-turk, îl recunosc, întrebându-mă dacă ea e un hacker destul de bun ca să acceseze înregistrările din fişa mea medicală sau dacă nu face altceva decât să ghicească. Trasez răspunsul pe ecran şi mă uit cum se conturează literele negre, tremurate : *Mă simt de minune. Încă nu s-a terminat.* Să scriu atât de mult e obositor şi vreau să-mi las mâna să cadă. Dar fac un efort şi mai trasez câteva litere: *Doc m-a invitat să stau la el. Am zis da.* Şi nu sunt sigur de ce i-am spus asta, dar mi se pare dintr-o dată foarte important să aflu părerea ei. Dar n-are rost să mă holbez la ecran, pentru că e posibil să nu-mi răspundă vreme de zile întregi. Însă o linie de un roşu intens prinde imediat viață, începând să se curbeze. Aştept, plin de speranță, dar nu e nici un cuvânt, doar un semn de întrebare în flăcări, incan-descent printre florile aruncate şi printre petalele răvăşite.

Ridic din umeri şi nu ştiu de ce asta mă deranjează. Dar scriu „ e OK" pe ecran, apoi chiar sunt nevoit să zac, întins, vreme de un minut sau două. Şi, când tavanul nu se mai mişcă, iar eu privesc din nou ecranul, scrisul a dispărut. Nu mai sunt decât florile, împrăştiate peste tot.

Într-un anume fel, mă simt alinat, şi nu ştiu sigur de ce. Probabil fiindcă daturk pare să fie în stare să pătrundă peste

tot, aşa că-mi închipui că uneori pot pretinde că e întotdeauna de față. Doar anunțându-şi prezența, înțelegeți? Şi nu-mi mai fac griji, o să văd ce se-ntâmplă când ajung acasă la doctor. Pot lua oricând un taxi care să mă ducă până la blocul meu fără lift, dacă o să fiu nevoit.

Aşa că descarc o nouă carte, despre un tip care a traversat Canada

mergând pe jos, şi e OK, numai că strădaniile autorului sunt prea evidente, iar asistenta e fericită când mă ridic în capul oaselor şi încă şi mai încântată când mă împleticesc în josul holului şi înapoi, fără ca ea să mă îmboldească prea mult. Hei, ştiu cum merg lucrurile. Mi-am petrecut o grămadă de vreme aici, ştiu că, dacă faci ce ți se cere şi nu-i sâcâi, se poartă frumos cu tine, iar dacă eşti o pacoste îşi iau revanşa, mai curând sau mai târziu.

Şi, în jurul orei când se aduce o altă tavă, plină cu feluri de mâncare împovărate de prea multe amintiri din trecut, doctorul îşi face din nou apariția. De data asta nu mai poartă ha-latul alb, doar o haină clasică peste cămaşă, fără cravată, fără mască antiviruşi, fără vreun alt însemn al medicului, zâmbeşte cu un aer relaxat, de parcă am fi doi prieteni care se întâlnesc pentru o partidă de golf, sau cu alt scop asemănător. Iar asis-tenta îmi aduce ieşirea din spital, pe care o semnez adăugând amprenta retinei, şi un scaun cu rotile, pentru că nu te lasă niciodată să mergi pe picioarele tale până la ieşire, îmi imagi-nez că se tem să nu-i dai în judecată dacă te-mpiedici şi-ți rupi vreunul. Şi nu e prea rău să mergi până la maşina pe care o aduce portarul. O maşină. Ei, presupun că, dacă eşti doctor, îți poți permite să plăteşti taxele de înregistrare şi poate că e nevoit să ajungă în grabă la spital, pentru urgențe. Cred că, din ziua aceea, e prima oară când merg cu o maşină care nu

e taxi. Iar lumina soarelui e încă strălucitoare, pentru că e vară, iar străzile sunt pline de mulțimea celor ieşiți de la lucru, mer-gând la cumpărături sau la masă, sau făcându-şi ochi dulci, sau stând pe piedestalele statuilor, pe bordurile trotuarelor, sau spri-jiniți de fațadele magazinelor şi ținând în mână câte un ecran cu acces wireless. N-ai de ce să stai între patru pereți dacă nu vrei să dormi. Trecem pe lângă ei şi nici măcar nu-şi ridică ochii.

Apartamentul e într-unui dintre noile turnuri, cu garaj sub-teran, cu poartă şi paznic cu priviri dure. Are o strălucire fluorescentă, iar liftul care urcă în mare viteză e acoperit, pe podea, pe pereți, peste tot, cu o mochetă verde cu adevărat curată. Fără oglinzi. Amețesc uşor din cauza vitezei... Încă nu mă simt prea sigur pe picioare.

Coborâm într-un mic spațiu care vrea să semene cu o curte, având o

potecă pavată cu cărămizi, prundiş şi piscină, ba chiar şi lumina pare să fie a soarelui şi, în timp ce uşile liftului se închid, ceva sare cu zgomot în apă. O broască? Una adevărată? Vreau să mă uit, dar mâna doctorului e acum pe cotul meu şi n-are de gând să mă lase să mă opresc, asta pot s-o simt.

Oh, oh. Un alt Domino, la urma urmei?

Uşa către care conduce poteca din cărămizi se deschide sin-gură şi nu văd decât o singură altă uşă în partea opusă a curții, deci locul ăsta e mai degrabă de lux. Acum simt că-mi pierd cu adevărat echilibrul şi nu-mi pasă dacă doctorul e sau nu Domino, nu vreau decât să mă aşez undeva înainte de a leşina şi totul e prea strălucitor, prea clar, aşa cum se întâmplă înainte să se-nchidă negrul în jurul tău. Camera din interior e imensă, atât de mare încât n-o pot desluşi limpede, e toată numai ferestre şi lumină, aşa că trebuie să fim undeva sus, şi frunze verzi şi flori şi susur de apă, şi el mă împinge şi, într-un fel, cad pe un scaun.

E nevoie de ceva timp pentru ca privirea să mi se focali-zeze din nou asupra încăperii şi, când asta se întâmplă, el îmi oferă un pahar şi pare puțin cam îngrijorat, dar nu într-atât încât să mă sperii.

– Îmi pare rău, spune şi împinge paharul un centimetru către mine. Ia o înghițitură de apă.

O fac, iar asta ajută şi pot să privesc împrejur. E o singură încăpere mare, cu bucătăria ca o insulă cu plafon de marmură într-un capăt şi cu un şemineu cu buşteni artificiali în celălalt, cu scaune şi mici canapele grupate laolaltă, tapițate cu ceva care seamănă a piele, totul în tonuri de bun-gust, de un cafeniu şi de un cenuşiu estompat, cu câteva pete de culoare într-adevăr luminoase. Geamul e peretele unei sere cu tot felul de plante, cu flori țipător colorate, strălucitoare, cu o cascadă minusculă şi cu bolovani. Arată ca una dintre reclamele pentru oameni cu dare de mână care te agresează online.

– Ar trebui să-ți recapeți puterile într-o zi sau două. Doc se agită în zona bucătăriei.

– Suc? mă întreabă. Am aproape tot ce ți-ai putea dori.

– Multumesc. Orice e excelent.

Îmi aduce un pahar înalt, ca acela din care am băut apă. E prea greu

ca să fie de sticlă şi e incrustat cu modele geo-metrice precis conturate. Cristal? Sucul e roz şi nu-i recunosc aroma, poate că e ceva tropical. Îmi prinde bine. De fapt, n-am mâncat la spital şi mi se face dintr-odată foame. Doctorul şi-a scos haina, şi-a turnat un pahar de vin roşu-închis şi se foieşte prin bucătărie, fără să pălăvrăgească - ceea ce îmi place - dar scoțând vase şi ciuperci şi o bucată groasă de somon şi pregătindu-le repede şi cu o eficiență care l-ar face pe Antonio doar să-şi încrețească buza fără să schițeze cu

adevărat un surâs sarcastic. Şi, într-un timp destul de scurt, serveşte somonul prăjit în ulei de măsline, cu legume tăiate perfect în cubulețe minuscule şi cu paste proaspete, şi mâncăm pe o măsuță de lemn de la marginea bucătăriei. În vaza de pe masă e o singură floare şi mâncarea e gustoasă... vreau să spun că e cu adevărat gustoasă, tot atât de gustoasă ca aceea cu care îşi hrăneşte Antonio familia la restaurant. Iar eu sunt mort de foame.

Doctorul îmi toarnă un pahar de vin, ca să meargă cu so-monul, un vin de un roşu de o culoare mai deschisă decât cel pe care l-a băut mai devreme, şi e bun, uşor, cu aromă de fructe. Merlot? Domino mă familiarizează cu vinurile, păstrând ceea ce rămâne de la clienti, făcându-mă să le acord atentie. E ade-

vărat că nu-şi ține mâinile în frâu, dar e un tip de treabă şi îşi cunoaşte într-adevăr vinurile.

– O să plec devreme mâine dimineață. Doc îşi învârte vinul în pahar, cu ochii la oraşul din ce în ce mai întunecat de dincolo de geamuri. Simte-te aici ca acasă. Te deranjează dacă rămâi în apartament? Ridică din sprâncene. N-am reprogra-mat sistemul de securitate şi, odată ieşit, n-o să mai poți intra.

– E perfect. Ridic din umeri. Adevărul e că n-am unde să mă duc.

Pe urmă mă încrunt la propriul meu pahar şi vinul îmi dă un impuls.

– Cum de m-ai ales pe mine?

Scap cuvintele şi urmează o tresărire de spaimă, de parcă m-aş teme c-o să-şi dea dintr-odată seama c-a făcut o greşeală.

– Adică… de ce *eu?*

El îmi zâmbeşte uşor. Îşi împătureşte şervetul şi îl aşază lângă farfurie.

– Mă întrebam cât o să dureze până când o să spui asta. Îşi sprijină coatele de masă. M-am uitat la o mulțime de solicitanți. Vorbeşte fără grabă, meditativ. Nu erai singurul cu acest tip de vătămare extinsă. Strânge scurt din buze. N-aş putea spune cu exactitate ce m-a făcut să te aleg tocmai pe tine. Poate fiindcă totul a avut o cauză atât de… banală. N-a fost un război, sau un act de terorism… doar un accident.

Minte. Un ac subțire şi argintiu de gheațăîmi înțeapă sto-macul. Oh, da, pot s-o spun întotdeauna. Nu ştiu de ce. Poate fiindcă mă uit foarte mult la oameni, iar ei încearcă să mă ig-nore în cea mai mare parte a timpului. Şi se poartă ca şi cum n-aş fi de față. Dar nu mă înşel niciodată.

Şi el minte.

– Ascultă-mă, de fapt ai fost aruncat pe neaşteptate în toată povestea. Îşi ridică paharul cu vin. Nu ştiu cum a ajuns in-formația despre proiect la urechile reporterilor, dar ei s-au re-pezit efectiv să pună mâna pe subiectul ăsta. Se strâmbă. Am vrut să te aduc la spital în siguranță, înainte de a se amesteca unii sau alții. Se găseşte întotdeauna cineva care să aibă motiv s-o facă. Nu sunt surprins că te simți oarecum copleşit.

Îmi plimb degetul mare de-a lungul fibrelor lemnului mesei, aducându-mi din nou aminte de bătrânul acela.

– Cum ai făcut rost de… fotografia mea? Vocea îmi tremură uşor, făcându-mi în ciudă.

– Am luat legătura cu Serviciile pentru Copii. Îşi drege gla-sul. Am presupus că au avut permisiunea de a păstra bunurile personale după ce mama ta… după accident. Nu exista nici o altă rudă. Te obosesc prea mult. Ce-ar fi să vii să stăm acolo? Arată către zona camerei de zi. Oraşul e încântător după lăsarea întunericului. Sau preferi să intri direct în pat?

Nu vreau să intru-n pat. Dacă n-o să pot dormi, o să încep să mă gândesc la asta şi… nu vreau să mă gândesc la asta. Aşa că mă ridic şi mă îndrept către unul dintre scaunele largi, tapițate cu piele, fără să mă împleticesc prea mult. De aici, priveliştea e cu adevărat încântătoare. Întunericul nu e de-plin, dar albastrul întunecat al cerului e superb şi

luminile împodobesc turnurile şi străzile cu paiete aurii, verzi şi roşii, noile tramvaie aeriene alunecă pe fire invizibile, ca nişte perle strălucitoare, iar eu n-am mai urcat în viata mea atât de sus. Şi el vorbeşte un timp, cu reală dezinvoltură, de parcă am fi prieteni de multă vreme. Îmi povesteşte despre facultatea de medicină şi îmi spune că a vrut să facă asta de acum douăzeci de ani, când totul nu era decât un concept experi-mental, iar cercetările legate de celulele stern erau scoase pre-tutindeni în afara legii şi se părea că un asemenea procedeu -regenerarea țesuturilor - nu avea să fie pus niciodată în practică. Îi lucesc ochii când spune asta, iar eu mă gândesc la bătrânul cu fața suptă care ține predici în piațeta de lângă blocul meu, vorbind despre Dumnezeul său furios, şi aşa scânteiază acum ochii *lui.*

În cele din urmă, ațipesc şi îi pierd şirul vorbelor. Aşa că el îmi arată unde e patul, iar dormitorul e cât întregul meu apartament, are propria cameră de baie, o cadă jacuzzi, un duş separat şi ferestre ce dau către un pod. Dar, privind din unghiul ăsta şi de la înălțimea asta, nici măcar nu sunt sigur despre ce pod e vorba. Înăuntru sunt două paturi gemene şi un dulap, iar pe unul dintre paturi văd un halat şi o pijama nouă.

– Nu ți-ai adus prea multe lucruri, spune doctorul, zâmbind. În dulap sunt câteva haine şi în baie găseşti strictul necesar. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

– O s-o fac, îi spun, iar el îmi urează noapte bună şi închide uşa.

Stau pe marginea patului, desculț, având sub tălpile goale covorul gros ca o saltea. Simt un soi de năuceală, din cauza vinului, a întregii zile şi probabil a întregului timp în care am dormit, în vreme ce îmi creştea fața. În cele din urmă, mă ridic, intru în baie şi mă uit în oglindă. Da. E mai bine. Mai aproape de un chip omenesc. N-a ajuns până acolo, dar nu e departe. Iar aici sunt pasta de dinți şi alte obiecte de acelaşi gen, dar eu mă duc direct în pat. Şi e ciudat. În timp ce mă-nvelesc, deja pe jumătate adormit, în trece prin minte gândul că asta e ca-mera cuiva. Nu e o cameră de oaspeți. Cineva doarme aici. Şi nu ştiu sigur de ce cred asta, pentru că aici nu sunt alte haine, nici alte lucruri. Dar nu mă îndoiesc că e aşa.

Mă trezesc târziu şi, vreme de un minut, nu pot să-mi amintesc unde

mă aflu, apoi totul îmi revine în memorie. Şi nu mă pot abține. Primul lucru pe care îl fac e să mă duc în baie şi să-mi privesc chipul. Şi cum doctorul e plecat, arunc o privire mai atentă prin apartament. Nu ştiu de ce am crezut că asta a fost camera cuiva. Nu există nimic care să sugereze aşa ceva. Hainele din sertare sunt noi, toate pe măsura mea. Lucruri scumpe, de parcă aş fi şi eu doctor. Prezența lor îmi cam dă fiori, dar le îmbrac, fiindcă pantalonii mei ieftini par nelalo-cul lor în acest loc elegant, de parcă ar putea uza sau păta mo-bilierul. Şi acum mă simt într-adevăr... diferit. Ca şi cum nu mi-aş schimba doar chipul. Am sărit de pe stânca aia, asta e sigur. În dormitor e un ecran şi îl încerc, dar vocea politicoasă

a unei femei îmi spune că nu am parola pentru a intra online, dar că există o conexiune separată către bibliotecă, de unde pot descărca orice doresc, fără parolă. Şi vreau să vorbesc cu daturk, dar mă mulțumesc să citesc cartea începută la spital şi, până să se-ntoarcă doctorul, am terminat-o.

Seara e stranie, plăcută şi mă înfioară totodată. Doctorul pregăteşte o altă cină excelentă, avem şi vin, mă întreabă ce-am citit şi stăm de vorbă - şi, ştiți voi, eu n-am vorbit despre lecturile mele niciodată, cu nimeni, în afară de daturk. E un tip inteligent. Ei, îmi închipui că, dacă eşti doctor, trebuie să fii inteligent, nu? Pe urmă el mă întreabă despre şcoală şi cade pe gânduri când îi spun că frecventez, online, toate cursurile pe care le oferă statul. Apoi începe să-mi vorbească despre be-neficiile cursurilor la care eşti prezent în carne şi oase şi-mi spune că poate o să vreau să le urmez după ce-o să termin tra-tamentul şi că ar fi foarte bine.

Dar uită în ce conditii trăiesc eu.

Pentru aşa ceva e nevoie de bani.

Pe urmă îl întreb despre online, iar el ocoleşte cumva răspunsul, spunând ceva despre securitate şi despre modificările care sunt o belea. Şi, tocmai când sunt gata să merg la culcare, îmi aduc aminte să-l întreb al cui a fost dormitorul. El amuțeşte şi îmi dau imediat seama c-am spus ce nu trebuia. Pe urmă îmi răspunde că n-a fost al nimănui.

Minte iarăşi.

Totul continuă aşa, şi e plăcut. Ca grupul de susținere... numai că el

vorbeşte cu adevărat. Majoritatea celor de acolo n-o fac, cu excepția Pisicuței. Măîntorc la spital şi, acum, etapa e mai scurtă şi nu mai sunt atât de sleit când mă trezesc. Pe urmă mă întorc în apartament. Doctorul nici măcar nu mă

mai întreabă. Îşi face pur şi simplu apariția şi, de data asta, eu nu mai sunt atât de slăbit. Cred că sesiunea asta n-a mai fost atât de lungă, nici eu n-am mai visat atât de mult, dar l-am văzut din nou pe bătrân şi, de data asta, mi-a ținut mâna în jurul lamei cuțitului său şi m-am simțit atât de *mândru* când prima fâşie de lemn de un argintiu palid mi s-a încolăcit peste încheietu-rile degetelor. Pe mâinile acelea nu e nici o cicatrice. Sunt ca-tifelate - pe de-a-ntregul. Aşa că amintirea e de dinainte, dar ştiam asta. Mă întreb cine-o fi bătrânul. Bunicul? Mă concentrez în căutarea unei amintiri, dar tot ce obțin e imaginea acelor mâini mici şi catifelate, mândria aceea şi aşchia de lemn răsucită.

Într-o seară, după cină, scoate din buzunar un mini CD.

– Am adus asta acasă. M-am gândit că s-ar putea să vrei să vezi cum lucrez.

Ți se face pielea ca de găină - când te uiți. Stau pe scaun, cu genunchii strânşi sub bărbie şi privesc bolta rece a maşinii foindu-se încoace şi încolo, de-a curmezişul fetei mele. Asta-i tot ce se poate desluşi - chipul meu - restul, doar cearşamri verzi şi lumină incandescentă. O serie de tuburi şi de fire conectează bolta argintie a aparatului la ceva pe care nu-l văd, iar el se deplasează pe un soi de şină, ca un tren, înțelegeți? Şi bănuiesc că doctorul s-a ocupat de montajul filmului, fiindcă asta a durat zile întregi, corect? Săptămâni. Dar maşina culisează înainte şi înapoi şi nu e nevoie decât de vreo jumătate de oră ca să vezi... cum creşte fața mea. La prima trecere, aparatul împroaşcă ceva de o culoare spălăcită... eşafodajul, aşa îi spune el. Când se întoarce, pulverizează deasupra lui ceva mai roz... celulele. Şi ele cresc, iar maşina împrăştie o altă parte a eşafodajului...

Continuă să se tot târască încoace şi încolo şi fața mea... creşte. Acolo unde majoritatea oamenilor au nasul există o

umflătură, apoi apare încă una şi se măreşte, arcuindu-se, şi încep să am obraji, şi buze şi...

– De data asta, după ce ai fost anesteziat, am folosit o enzimă care a dizolvat dermaprovizorie. Doc se apleacă, pri-vind atent ecranul. Astfel încât noile straturi tisulare se pot fixa fără cusături.

Mă gândesc cum zăceam acolo, pe masă, inconştient, cu pie-lea topindu-mi-se. N-am visat niciodată incendiul, dar acum tremur şi cred c-o să mi se facă greață.

Pe ecran, maşina argintie se târăşte pe canalele ei, încoace şi încolo, iar nasul meu arată ca... un nas.

II ating. Se proiectează în afara feței. Încă nu reuşesc să-mi conving mintea să accepte senzația asta. Pe ecran, bolta argintie glisează, iarăşi şi iarăşi, încoace şi încolo, crescându-mi fața, câte un strat de celule la fiecare trecere.

Traiul alături de doctor e oarecum staniu. E ca un vis din care nu reuşesc să mă trezesc. Cred că acum am reuşit să înțeleg *despre* ce vorba. A început să mi se pară OK să mă aflu acolo, în camera aceea care a fost a cuiva. Presupun că e şi ca un fel de închisoare, pentru că încă nu pot intra online şi nu pot să-plec. Pot, dar ştim amândoi că, dacă o fac, ceva se spulberă. Şi mă simt ca şi cum ceva din mine nu ar putea pătrunde într-adevăr în miezul lucrurilor având o discutie cu doctorul, ca şi cum eu *nu* aş face parte din tot ce se petrece, ceea ce sună de-a dreptul ca o nebunie, o ştiu. Dar e OK.

Vreau să vorbesc cu daturk despre asta.

Şi, într-o noapte, visez că fața mea mi se adresează şi asta ma sperie de moarte, pentru că, dacă acest chip îmi vorbeşte de un-deva, din afară, ce mai este în partea din față craniului meu? Ma trezesc țipând şi el e acolo, luându-mă în brațe, strângându-mă la piept, rămânând cu mine până când adorm din nou. Şi acum o visez pe femeia asta, iar ea se uită în jos, spre mine, şi plânge, şi are părul roşu, şi mă trezesc ştiind că e mama, şi n-am mai visat-o niciodată până acum. Nici măcar o singură dată.

De ce plânge? încerc să-mi aduc aminte şi nu pot.

Fața mea nu mi se potriveşte. Habar n-am de unde o ştiu. Dar o ştiu. Îi spun doctorului, iar el îmi răspunde că e nor-mal. Senzația o să dispară după un timp.

De data asta nu minte.

Urmează încă două etape. Arăt ca o pictură încă netermi-nată. Şi, când mă uit în oglindă, străinul ăsta îmi întoarce pri-virea. Cred că nu mă găseşte pe placul lui.

II visez foarte des pe bătrân. Sunt cât se poate de sigur că e bunicul. Mă lasă să cioplesc o bucată de lemn, ținându-mi mai-nile într-ale lui - şi ale mele sunt foarte mici. O visez şi pe mama. Şi o visez din nou plângând şi, uneori, e toată lumina asta albă şi toate chestiile astea care înseamnă... spital. Cum ar fi putut să fie la spital? Ea a murit în maşină, înainte ca eu să ajung acolo.

Nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Doctorul îmi spune că aş putea să stau cu el după aceea, că aş putea merge la facultate. Îmi spune că n-are copii, că are bani, că la ce bun să-i aibă dacă nu-i foloseşte. Există o poveste despre toate astea, o poveste foarte veche... un bărbat a sculptat o statuie, iar statuia a prins apoi viață şi a fost iubita perfectă... Bănuiesc că aşa ceva face şi el, cu toată vorbăria asta despre facultate şi despre mine, locuind împreună cu el. Ca Domino, la urma urmei... dar ştiți ce? Târgul e OK. Cu adevărat. Este. Dar eu continui să am impresia că trăiesc într-un vis şi chipul meu continuă să se uite la mine ca la un străin. Şi nu am nici un motiv să spun nu, aşa că nu ştiu de ce nu spun da chiar acum. Dar nu pot. Nu cu voce tare.

Doctorul îşi închipuie că asta înseamnă da, aşa cred. Nu ştiu.

Şi îl întreb dacă mama ar mai putea fi încă în viață şi el îmi aruncă o privire stranie.

– Nu, îmi spune.

Şi nu minte.

Şi pe urmă daturk mă găseşte.

Descarc o carte şi ecranul e luminat de o furtună, volbură şi frunze galbene învârtindu-se în ceva care aduce cu o tornadă în miniatură, *securitate buna da nu destul* Cuvintele verzi se învârtejesc în vânt şi pe urmă ecranul e plin cu focuri de ar-tificii - daturk râde. *eşti OK?*

– Da.

Pot rosti cuvintele cu glas tare, pentru că sistemul e uşor de folosit şi acceptă mesaje vocale. Mă întreb ce înseamnă vântul şi frunzele.

– N-am putut să ies. Doctorul e paranoic în privința securității, îşi fac apariția norii cenuşii şi lacul oglindă. Ea meditează.

o săfiifrumos? întreabă într-un târziu.

– Da. Dar... cred că nu mi-a făcut fata care trebuia. Cuvintele îmi scapă fără să vreau. Nici măcar nu le-am ros-

tit în gând. Nu tocmai.

– Nu arată cum s-ar cuveni. Şi el zice că e normal - că până şi cei care suferă o operație de chirurgie plastică au aceeaşi im-presie - dar, ştiu eu? E ca şi cum m-aş uita la altcineva. Poate că... n-a primit fotografia mea.

Însă puştiul pe care l-am văzut... cel care zâmbea. Îmi aduc aminte cum m-a răscolit. Nu. Fotografia era a mea. Pe ecran, nori şi lac. Fără cuvinte.

– Ceva nu se potriveşte.

Şi, când spun asta, îmi cade fisa. Pentru că nu se potriveşte. Şi eu mi-am tot spus că e numai impresia mea şi că totul e într-adevăr în regulă, pentru că aşa e.

Nu vreau să mai stau de vorbă, dar daturk mi-a lipsit atât de mult şi nu vreau nici s-o pierd.

– Poți să pătrunzi din nou? spun - şi primesc un mănunchi de floarea soarelui care cade, traversând ecranul.

E un da. Iar ea a dispărut. Se descurcă foarte bine când e vorba să-mi citească gândurile. Nu ştiu cum se face asta în for-mat digital, însă ea reuşeşte. Dar mă simt mai bine... şi îmi dau brusc seama că până atunci nu m-am simțit bine deloc.

Şi el e plecat, iar eu trebuie să merg mâine la ultima şedință de tratament şi, când se terminătotul... presupun că e, din nou, una lungă... o să fiu... gata. Mă plimb prin apartament, ies în mica junglă care creşte între pereții de sticlă, ca un soi de ramă a oraşului. De aici, de sus, arată atât de bine. Nu poți să vezi toate lucrurile urâte de jos. Mă întreb cum e să trăieşti ani şi ani de-a rândul deasupra tuturor oamenilor care spală vasele, cerşesc şi fură. Vreau să spun că eu stau sus, în apartamentul ăsta, de vreo două

săptămâni, dar nu e ca şi cum aş locui aici. E mai degrabă ca şi cum aş hoinări printr-un vis, putând să mă trezesc în orice zi şi să ajung la timp ca să mănânc acel curry picant cu care ne hrăneşte Antonio, să spăl vasele murdare de paella şi să gust vinul împreună cu Domino. Îmi întind mâi-nile şi le privesc. Doc spune c-o să le repare şi pe ele, dar ele muncesc şi... nu ştiu. Cred că nu vreau s-o facă. Îmi plimb de-getul mare peste pielea albă, lucioasă, care, la atingere, are du-ritatea plasticului. Nu vreau să fiu perfect. Şi mă gândesc din nou la bătrân, la mâinile băieţelului şi la mândrie. Acum douăzeci de ani. Nici o rudă, spune doctorul, aşa că presupun că a murit. Ca mama?

Îi întorc spatele oraşului... nu-l cunosc de aici, de sus... şi prin coridorul scurt şi larg intru apoi în camera doctorului. N-am mai intrat aici până acum, m-am mulţumit să arunc câte o privire. E întunecoasă, fiindcă draperiile de mătase, asortate cu mătasea cuverturii de pe pat, nu lasă să pătrundă lumina, iar mobila neclintită îmi aduce aminte de bunicul dezmierdând lemnul lucios şi învăţându-mă cum să ţin cuţitul, şi simt mi-rosul doctorului - mirosul bogat, de mosc, al cărnii şi un fel de parfum, de parcă el ar fi într-adevăr acolo, poate ascunzându-se în dulap, şi simt furnicături pe ceafa.

Nu mi-am vârât niciodată nasul pe-aici. Sincer. Aş fi putut s-o fac. Să văd ce ascunde în sertarul cu şosete. Dar n-am făcut-o.

Nu ştiu de ce o fac acum. Presupun că aş putea să-mi deco-nectez gândurile, să descarc o carte şi să aştept ultima parte a tratamentului. Dar mă îndrept către comodă şi nu cred că-mi pot impune să mă opresc, ca şi cum în mine ar fi doi oameni şi, în momentul ăsta, celălalt s-ar afla la comanda muşchilor. Nu descopăr nimic în sertare, nici în noptieră. Văd o teleco-mandă a ecranului mural şi a sistemului audio. Haine. Nişte pastile fără nici o etichetă. Şervețele. Genul ăsta de lucruri.

E în dulap, lipită de peretele vertical al unui raft, înghesuită în spatele unui teanc de cearşafliri de mătase împăturite, sau poate că sunt cuverturi, sau altceva de genul ăsta. O fotogra-fie. Nu baza unei holograme, ci o ramă plată, cu o fotografie tipărită pe hârtie lucioasă, de modă veche, de parcă ar fi fost făcută cu un aparat antic de fotografiat. Şi poate că ăsta e adevărul.

Doctorul are cel puțin cincizeci de ani, sau poate mai mult, dacă s-a dat pe mâna amicilor lui, experții în chi-rurgie plastică.

Îmi tremură mâna. De parcă acea parte din mine care acționează mușchii ar fi înțeles deja. Dar presupun că eu n-am făcut-o. Pentru că, atunci când iau fotografia lângă fereastră şi trag draperiile, mintea mea e goală: stau pur şi simplu acolo, holbându-mă la chipul din fotografie, fără să mă gândesc la nimic. Doar holbându-mă.

Cu ani în urmă... Într-o altă viață... am stat pe un scaun şi, simțindu-mi măruntaiele înjunghiate, am privit fața copilului zâmbăreț lungindu-se, devenind mai fermă, maturizându-se. Privirea lui mă fixează chiar acum, de pe suprafața lucioasă a fotografiei, cu tunsoarea lui militară, cu bobul de diamant în lobul urechii, şi ochii lui sunt de un albastru aproape cenuşiu şi pare... trist.

E undeva, într-un cadru oficial, la un soi de absolvire, dar nu a unei şcoli militare, pen' că nu poartă o uniformă, doar o cămaşă albastră şi un colan. Sub fotografia asta mai e una. Îi văd marginea şi reuşesc cumva să salt rama şi s-o trag afară. E acelaşi puştan. Mai tânăr, sau poate nu atât de dichisit. E într-o canoe care pare din lemn natural. Pluteşte pe un lac magnific, semănând oarecum cu lacul gânditor al lui daturk.

Doctorul e cu el, în canoe. Puştiul zâmbeşte către apara-tul de fotografiat, iar doctorul îi zâmbeşte puştiului.

M-am înşelat.

E fiul lui.

I se citeşte pe chip.

Mă întreb ce s-o fi întâmplat.

Strecor fotografia înapoi, acolo unde am găsit-o, şi mă simt... dezgustător. De parcă m-aş fi ascuns ca să-l privesc făcând sex. Mă simt...

... nu ştiu sigur cum mă simt.

Dar acum am aflat.

Intru în baia camerei în care am dormit. Camera *lui.* Pe el îl simțeam. Mă aşez în fața oglinzii. Încă nu mi-am privit chi-pul. Oh, *m-am uitat.* M-am uitat la înregistrările video, împreună cu Doc. Am văzut totul *întâmplându-se.* Dar a fost ca un soi de inventar, înainte de asta... Într-un fel, am

alunecat pe deasupra, văzând întregul. De parcă fața mea din oglindă ar fi gheață, iar eu nu mi-aş putea sprijini piciorul.

Dar acum privesc. Stau în fața oglinzii şi nu-mi las umerii să se răsucească, capul să se aplece, pleoapele să se-nchidă. Nu, mă uit. Ca şi cum m-aş întâlni cu mine însumi pe stradă, când mă duc spre localul lui Antonio, să curăț vasele murdare de paella. Interesant tip. Ce crezi despre el? Care-o fi trecutul lui?

Vreau să-ntorc capul şi, într-un fel, îmi trag o palmă în gând, înțelegeți? Hei. Uită-te la el. Trece pe stradă, aşa *capriveşte-l.* Şi o fac.

E urât. Asta-i tot. Doar *urât.* Adică figura lui e prea colțuroasă, prea cheală. Nu e conturată de-a-ntregul, înțelegeți? Ar trebui să fie... nu ştiu... mai bine *definita.* Poate că mama lui a mâncat ceva stricat, sau a băut apă infestată când era gravidă, sau cam aşa ceva. Şi gândul mă duce cu un an în urmă, când eram într-un soi de cămin pentru copii, ca un fel de casă adevărată. Nu eram doar noi, copiii arşi, mai erau şi alții, iar fețele lor nu aveau nici o vătămare... Doar că încă nu erau încă fețe. Şi mai aveau şi alte probleme. Dar asta e ceea ce văd. Nu sunt normal, dar, ştiți...

Sunt doar un tip care nu arată normal.

Nu un monstru. Nu cineva despre care nu poți gândi decât *ohdoamneceisantâmplat?*

Sfârşesc ajungând în genunchi pe podea şi plângând de mama focului, cu lacrimile scurgându-mi-se pe blugi şi... e o nebunie... n-am mai plâns niciodată. Ei, în spital, atunci da, când mă durea. Dar nu şi după aceea.

Ce rost ar fi avut?

Plâng acum.

El o să se-ntoarcă în curând. Mă dor genunchii când mă ridic de pe podea. Mă concentrez asupra durerii în timp ce mă împleticesc către dormitor. O să se-ntoarcă în curând, iar eu nu ştiu cum să dau de daturk.

Însă ea mă aşteaptă. Când deschid online-ul, ecranul e plin de frunze uscate, dar dispar imediat ce ating ecranul.

Începe brusc să ningă cu petale albe, pe fundal negru. Cred că ea e acolo.

Trebuie săplec. Tastez încet cuvintele, fiindcă nu cred că le pot rosti cu

voce tare. *Nu pot duce asta până la capăt.*

Semnul de întrebare, acelaşi semn pe care l-am văzut la spital, în prima zi, se curbează pe ecran şi eu îi simt arsura.

Tocmai am terminat, tastez. *Trebuie săplec neapărat de aici. Nimic pervers. Nu în adevăratul sens al cuvântului.* Ei, poate că nu e adevărat, poate că dragostea e întotdeauna perversă. *Nici un individ periculos n-o să vină să mă caute,* îi spun.

Ecranul e încremenit, semn de întrebare, petale albe, sunt cu desăvârşire singur.

Trebuie să plec.

Tastez cuvintele, dar ea s-a dus. Altundeva. Iar eu trebuie să mă ridic, să mă-ntorc în apartamentul meu din blocul fără lift, pentru că n-am încălcat nici o lege şi cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e ca reporterii să mă urmărească şi să facă tămbălău, iar eu trebuie să mă țin o vreme departe de fluxul ştirilor. Dar nu fac altceva decât să stau locului, tot atât de încre-menit cum e ecranul.

Apoi, dintr-odată, devine alb cu albastru.îmi dă fiori. Literele şi numerele albe clipesc, prinzând brusc viață. Fără flori, fără alte ilustrații. Doar o adresă. Din toate locurile posibile, tocmai din Baltimore.

Multumesc, tastez.

Ecranul se albeşte. De data asta, ea a plecat cu adevărat.

Mă duc să caut hârtie şi un pix în dormitorul doctorului, închipuindu-mi că are probabil aşa ceva ca să le trimită priete-nilor bilețele extravagante. Nu e vorba despre ceva care să poată fi tastat online, trimis prin e-mail sau scos la o imprimantă.

Notez adresa memorată, pentru cazul că aş uita-o cumva. Pe urmă... pun o foaie albă pe birou, alături de tastatură. Mă întreb din ce fel de lemn e biroul şi dacă bătrânul ar şti răspunsul. Probabil. Pixul arată straniu între degetele mele şi îl țin cu stângăcie. O să scot bani gheață din contul meu, o să plătesc amenda fiindcă îi folosesc ca să cumpăr un bilet. Asta ar trebui sămă scape de reporteri. Şi de el. Antonio n-o să se sinchisească de plecarea mea. Şi mă întreb ce-o să găsesc la adresa aia. daturk?

Poate. Îmi trece prin cap că nici măcar nu ştiu dacă ea e o ea. E doar

un soi de... presupunere. Şi, de fapt, n-are nici o importanță.

Poate... doar poate... mama trăieşte şi dreptatea e de par-tea amintirilor mele, nu de a bazei de date a statului. Vreau să spun... tratamentul meu trebuie să fi costat un milion de dolari. Şi, dacă ea aplecat... ei bine, Departamentul Național de Sănătate a suportat cheltuiala. Poate că ăsta a fost motivul? Poți să afli orice dacă eşti dispus să plăteşti. Antonio nu dă sa-larii mari, dar pe ce era să-mi cheltuiesc eu banii, înainte? Mă gândesc că, poate... dacă ea e într-adevăr în viață... tot ce vreau să fac e s-o privesc. Doar o singură dată, înțelegeți?

Nu. Nu înțelegeți.

Pun pixul pe hârtie, fac un punct minuscul, albastru, per-fect rotund şi având culoarea cerului din prima noapte petre-cută aici, când am privit luminile oraşului aprinzându-se. *Doctore,* scriu. Cuvintele se conturează încet, buclele litere-lor se aştern de-a latul hârtiei de culoarea nisipului. *Am găsit fotografla. Afiului tău. Până acum nu mi-am mai băgat nasul, îmi cer scuze şi nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu el sau cu voi amândoi. Pur şi simplu, nu ştiu, dar vreau să-ți sptun că aifacut o treabă*

Î*ntr-adevăr extraordinară şi o spun cu absolut toată sinceritatea. Şi îmi pare rău că nu rămân, dar, pur şi simplu, nu pot. Nu ştiu cu adevărat de ce, poate doar din cauză că n-am fost niciodată eu însumi, înțelegi? Adică, îmi închipui că amfost, cu mult timp în urmă, dar, după accident, am fost puştiul din patul numărul patru, pe urmă am fost puştiul ars şi pe urmă monstrul careface oamenii să se uite în altăparte, şi spălătorul de vase murdare de paella, iar acum nu mai ştiu...*

Presupun că nu vreau decât să încerc să fiu eu. Nici măcar nu ştiu dacă o s-o pot face vreodată, nu-i aşa că asta-i o poantă bună? Dar trebuie să încerc. Şi existăfata asta, şi e mult mai uşor de refăcut decât amfost eu, e blondă şi poți să-ți dai seama că afost cu adevăratfrumoasă, iar reporterii se vor da în vânt după ea, şi ar fi un soi de Cenuşăreasă, sau ceva în genul ăsta. I se spune Pisicuța şi o găseşti în grupul de susținere din care am făcut eu parte, cel din zilele de marți, trebuie să fie trecut în dosarul meu. Simt nevoia să-i spun mai multe, dar cuvintele nu vor să vină. Mă gândesc că poate încă nu ştiu ce anume simt că trebuie să-i împărtăşesc. S-ar putea să fie nevoie

de timp ca s-o aflu şi poate că atunci o să mă-ntorc să i-o spun. Nu ştiu.

Dar e o posibilitate şi nu ştiu dacă înainte au existat posi-bilități. Au fost doar lucruri care mi s-au întâmplat.

Aşa că nu mai scriu decât *mulțumesc, Doctore,* las biletul pe masă şi mă îndrept spre uşă. E prima dată când o fac de unul singur, dar nu se declanşează nici o alarmă. Broasca sare în micul bazin din curtea încântătoare, iar eu iau liftul ca să cobor în hol şi n-am mai trecut niciodată pe-acolo. Şi se apropie femeia asta, îmbrăcată într-un costum sobru, cu cizme, îi văd ochii ri-dicându-se spre chipul meu şi sunt gata să fac ceea ce fac de obicei pe stradă, să-mi las privirea să alunece pe lângă ea, s-o ignor.

Dar îmi impun să n-o fac.

Iar ea se uită şi sunt urât, se poate citi în ochii ei. Dar se uită.

Apoi trece pe lângă mine şi se urcă în lift. Asta e.

Mulțumesc, Doctore. Şi îmi pare rău. Aş fi vrut să pot fi ceea ce ti-ai dorit. Mi-e frică. Ies pe uşă, păşesc pe stradă şi mă îndrept spre Baltimore.